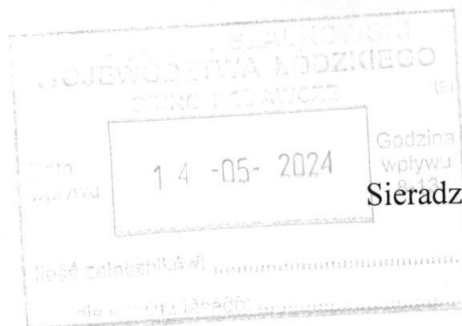

PROKURATURA REJONOWA
ul. Piłsudskiego 4
98-200 SIERADZ
tel. 043 82 65 520, fax 043 82 65 521

4225 0-PR Pa 31 .2024

Wojewódzki Sąd Administracyjny

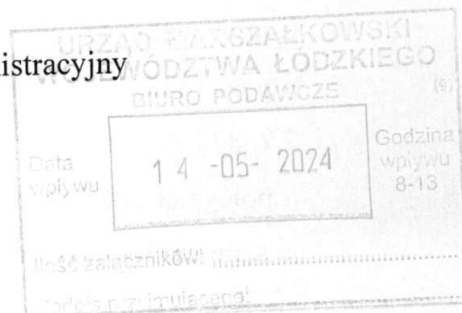
w Łodzi

ul. Piotrkowska 135

90 – 434 Łódź

Za pośrednictwem:

Sejmiku Województwa Łódzkiego

Skarżący:

Prokurator Rejonowy w Sieradzu

ul. Piłsudskiego 4,

98 – 200 Sieradz

NIP 8272116809

Organ administracji publicznej:

Sejmik Województwa Łódzkiego

al. Piłsudskiego 8,

90-051 Łódź

SKARGA NA UCHWAŁĘ SEJMIKU WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO

- Na podstawie art. 3 § 2 pkt. 5 w zw. z art. 8 § 1 oraz art. 50 § 1 i art. 52 § 1 ustawy z 30.8.2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 2325) zaskarżam w całości Uchwałę Sejmiku Województwa Łódzkiego Nr XXXII/427/21 z dnia 22 czerwca 2021 r. zmieniająca Statut Szpitala Wojewódzkiego im. Prymasa Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Sieradzu

Zaskarżonej uchwale zarzucam:

I. Dokonane §2 ust.1 pkt 1 i 2 załącznika⁴, istotne naruszenie prawa przekroczenie upoważnienia do stanowienia prawa miejscowego, wynikającego z art. 42 ust. 4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217), a także istotne naruszenie art. 2,7, 87 i 94 Konstytucji RP,

- polegające na powieleniu art. 15 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1668)

II. Dokonane §2 ust.2 załącznika⁴ istotne naruszenie do stanowienia prawa miejscowego, wynikającego z art. 42 i 50a ust.1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217), a także istotne naruszenie art. 2,7, 87 i 94 Konstytucji RP,

-polegające na powtórzeniu art.50a ust.2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej(tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217)

III. Dokonane §9 ust.1 załącznika⁴ istotne naruszenie prawa przekroczenie upoważnienia do stanowienia prawa miejscowego, wynikającego z art. 42 ust. 4 i art. 50a ust.1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217), a także istotne naruszenie art. 2,7, 87 i 94 Konstytucji RP,

-polegające na powtórzeniu art. 2 ust.2 pkt. 1 oraz art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217)

IV. Dokonane §10 załącznika⁴ istotne naruszenie prawa przekroczenie upoważnienia do stanowienia prawa miejscowego, wynikającego z art. 42 ust. 2 pkt.4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217), a także istotne naruszenie art. 2,7, 87 i 94 Konstytucji RP,

- polegające na powieleniu art. 48 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217)

V. Dokonane w §13 ust.1 pkt. 5 załącznika⁴ istotne naruszenie art. 42 ust.2 pkt. 4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217) oraz art. 2, 7, i 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej , poprzez przyjęcie, że członka Rady Społecznej przed upływem kadencji można odwołać poza innymi wymienionymi w pkt. 1-4 na wniosek organu, który wskazał przedstawiciela, a także w innych uzasadnionych przypadkach.

- podczas gdy okoliczności odwołania członka Rady Społecznej muszą być jednoznacznie wymienione w statucie podmiotu leczniczego w sposób nie budzący wątpliwości interpretacyjnych, ani nie stwarzający możliwości swobodnego decydowania o odwołaniu członka Rady przez organ tworzący albo przez organ, który go wyznaczył.

VI. dokonane §14 załącznika⁴ , istotne naruszenie art. 42 ust.2 pkt. 4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217) oraz art. 2, 7, i 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ,

- polegające na powieleniu art. 48 ust.2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217)

VII. dokonane §16 ust 2 załącznika⁴ istotne naruszenie art. 42 ust.2 pkt. 4 i art. 48 ust.1 pkt.1 i 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217) oraz art. 2, 7, i 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ,

- poprzez przekroczenie delegacji ustawowej a także modyfikację przepisu art.48 ust 1 pkt.1 i 2 polegające na dokonany bez podstawy prawnej , przyznaniu Dyrektorowi zakładu leczniczego uprawnienia do składania, odwołań od uchwał Rady Społecznej , oraz na ogólnikowym wskazaniu podmiotu uprawnionego do rozstrzygania sporów pomiędzy Dyrektorem a Radą Społeczną

VIII. dokonane §17 załącznika⁴ , istotne naruszenie art. 42 ust.2 pkt. 4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217) oraz art. 2, 7, i 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ,

- polegające na powtórzeniu art. 51 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217)

IX. dokonane w §18 ust.1 i 2 załącznika⁴ , istotne naruszenie art. 42 ust.2 pkt. 4 oraz art. 48 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217) oraz art. 2, 7, i 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej polegające na :

- powieleniu art. 52 i art. 53 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217)

X. dokonane w §19 załącznika⁴ , istotne naruszenie art. 42 ust.2 pkt. 4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217) oraz art. 2, 7, i 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej , polegające na :

- powieleniu art. 56 ust. 1 pkt. 1 i 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217)

XI. dokonane §20 załącznika⁴ , istotne naruszenie art. 42 ust.2 pkt. 4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217) oraz art. 2, 7, i 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej , polegające na :

- powtórzeniu w ust. 1 , art.121 ust.1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217)

a także

- modyfikacji art.121 ust.2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej i modyfikacji poprzez ograniczenie zakresu nadzoru podmiotu tworzącego poprzez

wyłącznie z zakresu nadzoru względów celowości, gospodarności i rzetelności i zastąpienie tych kryteriów, pojęciami bardziej ogólnymi, takimi jak „kontrola” i „ocena działalności”

XII. Istotne naruszenie prawa tj. art. 42 ust.2 pkt.5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217), a także istotne naruszenie art. 2,7, 87 i 94 Konstytucji RP, -polegające na niewykonaniu delegacji ustawowej poprzez zaniechanie określenia formy działalności finansowej utworzonego zakładu leczniczego

- Na podstawie art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz.U. z 2022 r. poz1526_ oraz art. 147 §1 p.p.s.a. wnoszę o stwierdzenie nieważności całości Uchwały Sejmiku Województwa Łódzkiego Nr XXXII/427/21 z dnia 22 czerwca 2021 r. zmieniającej Statut Szpitala Wojewódzkiego im. Prymasa Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Sieradzu

- Na podstawie art. 119 pkt 2 p.p.s.a. wnoszę o rozpoznanie skargi na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym.

Uzasadnienie

W dniu 22 czerwca 2021r działając na podstawie art. 18 pkt1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1668) oraz art. 42 ust. 4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217) podjęła uchwałę Nr XXXII/427/21 z dnia 22 czerwca 2021 r. zmieniającej Statut Szpitala Wojewódzkiego im. Prymasa Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Sieradzu

Przedmiotowa uchwała opublikowana została w dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego z dnia 15 lipca 2021r. pod poz. 3164 i weszła w życie 30 lipca 2021r w zakresie w zakresie dotyczącym zmiany poprzednio obowiązującej w

danej materii uchwały nr V/85/19 i w dniu 1 sierpnia 2021r w zakresie nadania nowego statutu .Obowiązuje w dniu sporządzania niniejszej skargi.

Statut danego podmiotu leczniczego określony został w przepisach zawartych w załączniku⁴ zaskarżonej uchwały

Po dokonanej zmianie uchwały V/85/19 obowiązującej przez całe dwa dni , utworzonemu podmiotowi leczniczemu nadany został statut. Uczyniono to formułując załącznik⁴ zatytułowany Statut Szpitala Wojewódzkiego im. Prymasa Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Sieradzu.

Zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego o czym mowa w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 11 września 2012 r., sygn. akt II OSK 1818/12. Zgodnie z art. 94 Konstytucji RP organy samorządu terytorialnego na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Taka też delegacja do stanowienia prawa wynika z art. 18 pkt1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa w zw. i art.42 ust.1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej .

Wykonanie tej delegacji, powinno nastąpić zgodnie z konstytucyjną zasadą demokratycznego państwa prawa i organ administracyjny , jako organ władzy publicznej, winien uczynić to w sposób wynikający z art. 7 Konstytucji RP, czyli działając w granicach i na podstawie prawa.

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 maja 2002 r., w sprawie K 6/02 „, przepisy prawne muszą być formułowane w sposób poprawny, precyzyjny i jasny; powtórzenie regulacji ustawowych, bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy gminne jest niezgodne z zasadami legislacji

W przypadku zaskarżonej uchwały, organ administracji nie zastosował się do tych zasad . Wychodząc poza upoważnienie ustawowe dokonał licznych powtórzeń ustawy upoważniającej, jej modyfikacji , a także , co ma znaczenie dla sformułowanego wniosku końcowego , nie zrealizował w pełni delegacji ustawowej.

Już w §2 załącznika⁴ po w skazaniu podmiotu tworzącego tj. Samorządu Województwa Łódzkiego w pkt. 1 i 2 wskazuje ,że działa on przez swoje organy tak, jakby materia ta nie została uregulowana przepisem art. 15 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa

Natomiast § 2 ust. 2 załącznika⁴ zaskarżonej uchwały organ administracji wskazuje, że tworzony zakład opieki zdrowotnej posiada osobowość prawną. Choć zapis ten ma postać deklaratoryjną a nie konstytutywną, to jest jednostką redakcyjną zbędną, bo ustawa upoważniająca reguluje tą kwestię w przepisie art. 50a ust.2. zgodnie z którym z chwilą wpisania do tego rejestru - (KRS) samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej uzyskuje osobowość prawną.

Przepis §9 załącznika⁴ w ust. 1 stwierdza, że Dyrektor kieruje działalnością Zakładu, reprezentuje go na zewnątrz i ponosi odpowiedzialność za zarządzanie Zakładem, co stanowi powielenie ustawy, zgodnie bowiem:

- z art.2 ust.2 pkt 1 kierownikiem bez bliższego określenia jest osoba uprawniona do kierowania tymi podmiotami (wyk działalność leczniczą) i ich reprezentowania na zewnątrz, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej;
- z art. 46. 1. odpowiedzialność za zarządzanie podmiotem leczniczym niebędącym przedsiębiorcą ponosi kierownik.

Kolejnym powielonym przepisem ustawy upoważniającej jest §10 załącznika⁴. Zgodnie z jego treścią, Rada Społeczna jest organem inicjującym i opiniodawczym Samorządu Województwa Łódzkiego oraz organem doradczym Dyrektora.

Jest to nic innego, jak ujęty w jednozdaniowej formie, przepis art. 48 ust.1 pkt. 1 i 2, który stwierdza, że:

1. W podmiocie leczniczym niebędącym przedsiębiorcą działa rada społeczna, która jest organem:

- 1) inicjującym i opiniodawczym podmiotu tworzącego;
- 2) doradczym kierownika.

Przepisem §13 załącznika⁴ organ administracji wykonał upoważnienie wynikające z art. 42 ust. 2 pkt.4 w części określającej okoliczności odwołania członków rady społecznej, o której mowa w art. 48, przed upływem kadencji.

Delegacja ta wykonana została w sposób niewłaściwy. Obowiązkiem organu administracji, było więc wskazanie okoliczności odwołania członków rady społecznej. Tak też się stało w pkt. 1-4 ust.1 zaskarżonego przepisu, jednak w pkt. 5 okoliczność uzasadniającą odwołanie członka Rady Społecznej, określono jako „inne uzasadnione przypadki”.

Jeśli założyć, że pkt. 5 ust.1 §13 jest sformułowany prawidłowo to wcześniejsze wymienianie okoliczności uzasadniających odwoływanie członków rady Społecznej było bezprzedmiotowe. Każda z tych okoliczności mieści się bowiem w

pojęciu „uzasadnionego wypadku” a to że innego nie zmienia istoty rzeczy . Końcowa części pkt. 5 nie może uchodzić za prawidłowe wykonanie delegacji ustawowej. Pojęcie „innych uzasadnionych przypadków” nie jest wskazaniem konkretnej okoliczności , i jest tak pojemne , że w zasadzie stanowi podważenie sformułowanej w art. 42 ust.2 zasady kadencyjności , bo oznacza praktycznie dowolność przy dowoływaniu członków Rady Społecznej przed jej upływem.

Przepis §14 załącznika⁴ zaskarżonej uchwały w całości stanowi powielenie art. 48 ust.2 ustawy upoważniającej . Powielenie to , nastąpiło nawet z zachowaniem poszczególnych jednostek redakcyjnych art. 48 ust.2 , za wyjątkiem uchylonego przepisu pkt 1 lit e.

Jako wyjście poza zakres delegacji należy ocenić przepis §16 ust.2 załącznika⁴ zgodnie z którym, od uchwał Rady Społecznej, Dyrektorowi przysługuje odwołanie do Samorządu Województwa Łódzkiego.

Ustawa upoważniająca nie zawiera żadnego przepisu, który upoważniałby organ administracji do tworzenia procedury odwoławczej od uchwał rady społecznej. Co prawda przepis art.48 ust.2 pkt 5 przewiduje ,że rada wykonanie inne zadania określone w ustawie i statucie jednak , uchwalenie przepisu §16 ust.2 , kłóci się z istotą kompetencji rady społecznej, której przecież ustawodawca nadał kompetencje opiniodawcze i inicjujące .

Należy też zauważyć , że regulacja ta jest ułomna, bo nie zawiera żadnych dalszych regulacji dotyczących procedury odwoławczej . Nie odwołano się też do konkretnej procedury z innego aktu prawnego . Nie określono sposobu , terminu i trybu składania odwołania. Nie wiadomo też jaki charakter miałyby rozstrzygnięcia instancyjne , czy byłyby to orzeczenia kasacyjne czy reformujące. Nie wskazano nawet organu odwoławczego, tylko samorząd województwa jako taki . W każdym bądź razie nawet jeśli takie uszczegółowienie zaistniałoby , będzie stało zawsze w sprzeczności z zapisami ustawy, nadającymi radzie kompetencje opiniodawcze, doradcze i inicjujące .

W przypadku przepisu §16 ust.2 doszło więc do naruszenia ustawy upoważniającej ,polegającego na przekroczeniu upoważnienia do stanowienia prawa połączonego z modyfikacją ustawy upoważniającej , którego stopień ocenić należy jako istotny.

Sejmik wojewódzki wadliwie ukształtował też uchwałę w części w jakiej starał się wykonać delegację wynikającą art. 42 ust.2 pkt.5 . Dotyczy to całej zawartości

rozdziału 6 załącznika⁴ zaskarżonej uchwały .

W pierwszej kolejności wskazać należy wadliwość polegającą na powtórzeniu zapisów ustawy upoważniającej. I tak.:

a) przepis § 17 zgodnie z którym gospodarka finansowa Zakładu prowadzona jest na zasadach określonych w ustawach dla podmiotów leczniczych, przepisach wykonawczych do tych ustaw oraz w oparciu o obowiązujące przepisy prawa finansowego..

– stanowi powtórzenie art. 51 ustawy zgodnie z którym Samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej prowadzi gospodarkę finansową na zasadach określonych w ustawie

b) przepis § 18 ust. 1. stwierdza , że podstawą gospodarki Zakładu jest plan finansowy, ustalany przez Dyrektora.

- stanowi powtórzenie art. 53. ustawy zgodnie z którym podstawą gospodarki samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej jest plan finansowy ustalany przez kierownika.

c) przepis § 18 ust. 2 zgodnie z którym Zakład pokrywa z posiadanych środków i uzyskiwanych przychodów koszty działalności i reguluje zobowiązania.

- stanowi powtórzenie przepisu art. 52 ustawy zgodnie z którym Samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej pokrywa z posiadanych środków i uzyskiwanych przychodów koszty działalności i reguluje zobowiązania.

d) przepis §19 pkt. 1 i 2 Stwierdza , że wartość majątku Zakładu określają:

1) fundusz założycielski;

2) fundusz zakładu.

- stanowi dosłowne powtórzenie art. 56 ust.1 pkt 1 i 2

Drugi zarzut jaki związany jest z przepisami zawartymi w rozdziale 6 załącznika⁴ zaskarżonej uchwały , to zarzut zaniechania wykonania delegacji ustawowej, który podważa ważność całego aktu prawa miejscowego .

Ustawodawca zawierając w stanowionym prawie delegacje, wskazuje czy, i jaka materia ma zostać uregulowana aktem prawnym niższego rzędu. Trudno jednak uznać skopiowanie przepisów ustawy upoważniającej, takie jak dokonane w rozdziale 6 , jako realizację przestrzenni nie uregulowanej ustawowo. Nie ma przecież w tej jednostce redakcyjnej zaskarżonej uchwały , żadnego przepisu merytorycznego np. określającego zasady zbywania środków trwałych .

W skrócie stwierdzić należy, że rozdział 6 reguluje jedynie to, co zostało już uregulowane ustawowo, i to w formie zwykłego powielenia. Fakt, że w pozostałej części zaskarżona uchwała nie zawiera żadnych przepisów, które można ocenić jako określenie formy gospodarki finansowej, prowadzi do wniosku, że organ administracji delegacji z art. 42 ust.2 pkt.5 ustawy o działalności leczniczej, nie wykonał.

Przepisem §20 ust. 1 i 2 załącznika⁴ organ administracji uchwalił że:

- Nadzór nad Zakładem sprawuje Samorząd Województwa Łódzkiego.
- Samorząd Województwa Łódzkiego sprawuje nadzór nad zgodnością działań Zakładu z przepisami prawa, statutem i regulaminem organizacyjnym oraz dokonuje kontroli i oceny jego działalności.

Ust. 1 kwestionowanego przepisu powiela ustawą regulację zawartą w ust. 1, art.121 ust.1 ustawy, upoważniającej, zgodnie z którym nadzór nad podmiotem leczniczym niebędącym przedsiębiorcą sprawuje podmiot tworzący. Zaskarżony przepis jest więc regulacją zbędną i stwarza pozory źródła uprawnień nadzorczych samorządu.

W przypadku przepisu §20 ust. 2 załącznika⁴ doszło z jednej strony do powielenia początkowej części przepisu art.121 ust.2 ustawy z drugiej do jego modyfikacji. Organ administracji poszedł jednak dalej i wymagany ustawą zakres nadzoru pod względem celowości, gospodarności i rzetelności zastąpił mało precyzyjnym zapisem o „kontrolu” i „ocenie działalności”, podmiotu kontrolowanego

Obok powielenia ustawy doszło również do modyfikacji ustawy upoważniającej co stanowi istotne naruszenie art. 42 ust.2 pkt. 4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948, 2260; z 2017 r. poz. 2110, 2217)

Zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji RP, akty prawa miejscowego są źródłami prawa powszechnie obowiązującego na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Stosownie do treści art. 94 Konstytucji RP, akty prawa miejscowego uchwalane przez organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, są ustanawiane na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawach.

Powyższe oznacza, że materia prawa miejscowego nie może wykraczać poza zakres upoważnienia ustawowego i musi być zgodna z treścią przepisów ustawy upoważniającej oraz pozostawać w zgodzie z treścią innych ustaw i przepisów

wykonawczych. Prawo miejscowe może jedynie uzupełniać regulacje ustawowe i to wyłącznie w kwestiach wyraźnie wskazanych w upoważnieniu. Przekroczenie granic zakresu upoważnienia ustawowego do wydania aktu prawa miejscowego, zawsze stanowi istotne naruszenie prawa.

Powyżej wskazane różnice pomiędzy aktami prawa miejscowego i powszechnie obowiązującego, pozwalają na kategoryczne stwierdzenie, że w zaskarżonej uchwale nadużyto delegacji ustawowej. Jak to opisano powyżej, organ samorządowy powielił w znacznej części ustawę upoważniającą a także w jednym przypadku ustawę o samorządzie wojewódzkim.

W orzecznictwie ugruntowana została ocena, że nie każde powielenie zapisów ustawy stanowi istotne naruszenie prawa skutkujące koniecznością stwierdzenia nieważności prawa miejscowego. W przypadku zaskarżonej ustawy doszło jednak do powtórzeń na skalę, której nie można określić jako nieistotna. Powtórzenia są rażące zwłaszcza w przypadku §16 oraz rozdziału 6 załącznika zaskarżonej uchwały. Fakt, że organ administracji pomimo obowiązku, nie zawarł w rozdziale 6, żadnych pochodzących od niego unormowań powoduje, że nie tylko należy oceniać zawarte tam regulacje jako istotne naruszenie w postaci powielenia aktu ustawowego ale również niewykonania delegacji z art. 42 ust.2 pkt 5 ustawy o działalności leczniczej co ma wpływ na wniosek końcowy.

Stosownie do art. 82 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r o samorządzie województwa, uchwała organu samorządu województwa sprzeczna z prawem jest nieważna.. Zakres dokonanych w zaskarżonej uchwale naruszeń ustawy jest na tyle rozległy, że uprawnia do wniosku o stwierdzenia nieważności zaskarżonego aktu prawnego w całości. W szczególności niewyczerpanie delegacji ustawowej stanowi istotne naruszenie prawa i musi doprowadzić do wyeliminowania uchwały z porządku prawnego w całości, bez względu na to, czy w pozostałym zakresie jest ona zgodna z prawem /przykładowe orzeczenia: wyrok NSA w z 10 maja 2022 r. w sprawie, III OSK 1115/21; wyroki WSA w Opolu w sprawach ., I SA/Op 345/19, I SA/Op 337/19; I SA/Op 396/19; wyrok WSA w Kielcach w wyroku z 13 września 2017 r., II SA/Ke 483/17; /

Końcowo nadmienić należy, że legitymacja skargowa prokuratora znajduje swoje źródło w art. 8 §1 p.p.s.a. Na mocy przywołanego przepisu ustawodawca przyznał prokuratorowi uprawnienie zarówno do przyłączenia się do każdego prowadzonego

postępowania sądowoadministracyjnego, jak i uprawnienie do jego zainicjowania poprzez złożenie skargi – o ile tylko – według jego oceny – wymaga tego ochrona praworządności, praw człowieka i obywatela. Prokurator nie działa zatem we własnym interesie, ale w interesie ogólnym mając uprawnienia do zaskarżania m.in. aktów prawa miejscowego o jakich mowa w art. 3 §2 pkt 5 p.p.s.a.

Załączniki:

- 2 odpisy skargi

Prokurator
Kuratury Rejonowej
w Słomku
Robert Tkaczewski